

SZERKESZTŐSÉG
BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI-UTCA 6. SZ.
KÉPÍRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA.
KAR BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK SA...

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV. KECSKEMÉTI-UTCA 6. SZ.
HÍRDETÉSEKET ÉS NYILTÉRŐT...

A mai ünnep.

Márczius tizenötödikének évfordulóját negyven év óta mindig megüli a nemzet...

Diszbe öltözött külsőre is az egész főváros. A kisebb, frezeső helyeken is feljohogott a hazafiság szent tüze...

S ha ennek oka után firkészünk, lehetetlen észre nem venni bizonyos örvendétes átalakulást a közlemben. Néhány évig...

Azt se lehet tagadni, hogy 67 óta bizonyos feszélyezett helyzetben érezték magukat egyesek szemben a márczius tizenötödikének ünneplésével...

De bármely oldalról vizsgáljuk is az ügyet, be kell vallanunk, hogy a mai ünnepély lényének fokozásához hozzájárult ma az ellenzéki hangulat is...

lyeket hatalmába kerítette. Az ünneplők nem csak a 48-iki férfiakat dicsőítették, hanem egyszerűen a mostani korszak epigonjai fölött is elmondották kárhözható ítéletüket...

S épen a mostani törvényjavaslat tárgyalásának alkalmából, ez nagyon is természetesen. Annak legnagyobb része, a mi a márczius tizenkét pont magában foglal, teljesebbé ment, de nem teljesebbé, az a mi a katonaságra vonatkozott...

48-ban azt követelte a nemzet, hogy a katonaság esküdjék meg az alkotmányra, hogy magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék el tőlünk...

S épen ez a kormány az, melynek 14 éves uralma alatt legtöbb ideje, legtöbb alkalmal lett volna segíteni e tekintetben az állapotot. Egy nagy, biztos, vezethető tömeg által támogatva, keresztül vihette volna a nemzet óhajait...

Budapest, márczius 15.

A képviselőház holnap, szombaton délelőtt 10 órakor ülést tart. Napirenden van a vedorotvényjavaslat 24-25. §-ainak folytatásos tárgyalása.

Adóbevallás és adókövetés.

Az adófelügyelő és adókövető-bizottságok munkája kezdetét veszi legközelebb. A pénzügyminiszter kibocsátotta már rendeleteit, melyben közegeit a hivatalos eljárás megindítására utasítja.

Az 1888-diki adókezelési törvény rendelkezései szerint az általános jövedelmi adóhajtás csak egyszer van minden három esztendőben. E változtatás állítólag az adófelügyelők érdekében történt, nehogy mint ez előtt, minden esztendőnek első hónapját, gyakran elég izgató és időrőlbeli küzdelemmel töltsék, mely küzdelem az adófelügyelőket, kivét és felszólamlási bizottságokkal folytatták...

Ez az eljárás türethető az adófelügyelők azon részének kiknek jó meggyőződésük, hogy a kereskedő, iparos, vagy vállalkozó, kinek pros...

peráló tüzete van, kinek tüzeltőre fájul, vagy legalább nem csökken, meg van elégedve e kivétési móddal. De ugyancsak keresves következményei vannak az ellenkező esetben. Egy szerencsétlen iparosnak új versenytársa támad. Üzletét eddig nem bántotta a gyárpar. Egyszerre csak kezdik gyárilag előállítani kézműiparának czikkét, vagy ha már régen előállították, most kezd csak saját piacára jutni...

A kormány pedig ugyancsak kibánsálla előnyére a három évi adócsökkentést. Még élénk emléksznék az országzsetre felhangzott zajos panaszkokra, melyek az adókövető közegek könyörtelenségét, egész a zsarolásig fokozott erőszakosságát kárhözhatóak. A kereskedői osztály polgári bátorság tekintetében nem épen az első sorában áll. Sokat elnyel a kereskedő és a kisiparos, míg megmozdul, felajdul és panaszkodik...

lyen körülmények közl senkit sem lephet meg az, ha az egyes adók többletbehozhatók s valóban igen furcsa színben tűnik fel az olyanok beszéde, a kik a bevétel többletét az ország haladó jövéletének, a természetes fejlődésnek akarják betudni.

A földadó-kivetésnél követelt eljárás is komoly megrovást érdemel. A törvénykontingenciája a földadót. Azaz kimondja, hogy a földadó oly kules szerint kivetendő, hogy 25 milliót behozson, de ne többet. Már most megnevezve a származásokat, könnyen láthatjuk, hogy minden évben ennél jóval több folyik be. Ez ellenében azt mondják, hogy igen ez befolyik az adóhátralékokból, melyek a folyó évi előirással együtt mutatnának ki. De ha ez igaz volna, akkor...

apadni kellene a hátraléknak, de ez a sok leírás és helyesbítés dacára, nem apad, hanem évről évre szaporodik.

Midőn tehát az adókövetési eljárás újból megindul, figyelmeztetjük egyfelől az érdekelteket adófelügyelő közönségre, hogy el ne hanyagolja ügyeit, mert ha utána nem néz, kétánnit fizet, mint mivel tartoznak. Az állam pénzügyi közegeitől pedig végre elvárható, hogy hagyjanak fel a közönség zaklatásával és ne tekintsek az adózó polgárokat szinte ellenségnek, melyen hadisarcot kell megvenni bármikép és minél többet.

Márczius 15-ének megünneplése.

Az ország fővárosa meg az egész ország olyan impozáns nagyszerűséggel ünneplte meg ma a nemzeti ünnepét, melynek történelmi, mint meg eddigéle sohasem. A nemzeti közéletnek az a földremlése, mely a legutóbbi időben országzsetre nagyszabású manifesztációkban nyilvánult, adta meg a mai napnak fényét és hangulatát...

Alig volt haz a főbb utakon, a melyen nemzeti zászlók nem lengtek föl, s olyan középületek is felszólítottak, a melyeken az előző években sohasem láttuk a nemzeti ünneplést jelző lobogókat. Számom magánháza csaknem fényes pompával volt dekorálva zászlókkal, szövegekkel, nemzeti címerekkel. Az egyetemi ifjúság sem azzal a szokásos chablonnal ünneplte ma mint máskor. Határozott politikai jellegű adótt ünneplésnek, s annak programja gazdag, változatos, érdekes és határozott volt. Betöltötte az egész napot. A délelőtti díszülvés, meg a délutáni körmenet telve volt lélekemelő momentumokkal, s a hatást növelte, kiegészítette az, hogy az ifjúság ünnephöz csatlakozott a főváros polgársága, csatlakozott a parlament két ellenzéki, s hozzájárult ahhoz, hogy a mai napnak ne csak futó emléke maradjon, hanem a nemzeti közéletre is erős hatása legyen.

Szép verőfényes nap volt a mai. Hideg északi szél fúj, a mely azonban nem hűtötte le az igazi lelkes hangulattal eltelt kedélyeket. Semmi sem zavarta meg a szép ünneplést, mely mindvégig a legzsebb rendben folyt le.

A nap eseményeiről tudósítóink a következőkben számolnak be:

Az egyetemi ifjúság díszgyűlése a vígadóban.

A fővárosi vígadó nagytérben folyt le a márczius 15-iki ünnep első pontja. Emlékeznünk arra az időre, nem is olyan régen volt, csak tavaly, mikor még a kis terem is elég volt az ifjúsággal együtt ünneplő hazafias közönségnek. Ma a nagytérben sem fogadhatta be azt az óriási közönséget, mely előtűt az ifjúság ünnepe,...

hogy azt a nemzeti ünnep egyik kimagasló pontjává avassa. A rendfenntartás nehézségeire a kuoasmás egyetemi ifjakra hárult, feladatuk nem volt könnyű, mert százával kellett visszautasítani az ünnepre tóduló közönséget, közte igen sok hősiéget megosztani attól, hogy része legyen az ifjúság ünnepi díszgyűlésében. A közönség a lobogóidzsen-pompázó utcákon már tíz órá tájban kezdett hullámmá válni a vígadó felé, ünnepi színe volt az utcának, elegáns hölgyközönség nemzeti kokárdákkal tette megkülönböztetését...

Viharos éjlemez fogadta az országgyűlési képviselőket, kik nagy számmal jelentek meg, hogy részt vegyének az ifjúság lelkes ünneplésén. A nagy teremben morajló zajt az éjlen vihara törte meg, midőn Irányi Dániel a nap ünneplésének, a negyvenéves hazafias dícső idők egyik előszereplője a teremben megjelent. A rendezők sorfalai között vonult az ünneplést a számára fenntartott helyre, hol barátai, a már egybegyűlt országgyűlési képviselők üdvözölték. A közel állatosan tisztelt alakja, Irányi Dániel perczökig volt tárgya megújuló s le nem csesedülő orvációjának, míg végre az emelvényen sorakozott az egyetemi daloktor s Donath Gyula karnagy vezetésével rázendítette Hobay Söhajtását, a hazafias szellemi programhoz méltó első számot. Gyújtott, lelkesített a magyar dal. Végeztél utjól kitért a viharos éjlemez, kalapok, kendők lengtek a karzatokról, s a díszgyűlés nagy közönsége perczről perczre lángolóbb lelkesedéssel gyuladt.

Majd Janossy Béla lépett díszmagyarban az emelvényre, s elszavalta Abrányi Emil költeményét, az Esküt. A népszerű költő honszeretettel lángoló költeménye Janossy Béla lelkes, melyen átértett előadásában frappans hatással volt a közönségre, különösen nagy volt a hatása a két kezdő strófanak, mely így szót:

Márczius szent napja, Ragyog-e fényed nálunk aljasabba. Hogyha nem folytatnók, a mit akkor kezdünk! S nem hárz: pálya hőké mondánk ki vesztünk! Magyarok, esküdjünk, Széltől megfogadjuk: Nyelvünket, hazánkat Soha el nem hagyjuk!

Nem! A meddig vég lesz, Mely lángol az arcon, hogy szegényét érez, Mely forr az örömlől ama gondolatra Hogy végső cséppjeit a hazának adja! Addig azt esküdjünk, Addig azt fogadjuk: Nyelvünket, hazánkat Soha el nem hagyjuk!

A lelkes közönség viharos éjlemezre a költőt és előadóit együtt szólították az emelvényre, s a megújuló tapsvihár nem csesedült el addig, míg Abrányi Emil másodszer is meg nem jelent a közönség előtt.

KAIN ÖRÖKSÉGE.

REGENY. 35
Irtá: WILKIE COLLINS.
MASODIK KÖTET.
Második kiadás: 1875.

Mi történt a családban — elbeszéli az igazgató.

Mr. Gracideu intett, hogy hajoljak hozzá közelebb.

— Meg kell kérdeznem, suttogó, — s attól félek, hogy megtalálja halálai. ... Van-e az arczában valami, a mi nyomorult anyjára emlékeztetne?

Alig volt türelmem, erre a képtelen kérdésre csak teletit is. Haja sokkal sötétebb volt, mint az anyjé, s a szemek is más színe volt. Kitejezésében valami izgató gyöngösd és ösztönös volt, melyet az én felteggosom szemem meg sebbé tett valami szelid, nem-panaszoskodó szomorúság. Leheltelem volt a gyilkos asszonyok a szemére csak gondolni is, ha az ember a gyökereire tekintelt. A leány arczának alsó felében nyoma sem volt az anyá arczának hasonlósága. Mosolya — egyszerű, kedves és gyorsan múló — bizonyára nem az anyától örökölt mosoly volt.

Hogy nem hasonlított-e az anyjára, azt képtelen voltam találni, mert sohasem láttam. Az egyetlen bizonyosság az volt, hogy Eunicek sem vonásában sem kifejezésében nyoma sem volt semminek a mi anyjára emlékeztetett volna. A két leány közül Helenáról — hánjának színe s arczának bizonyos arnyalatát utána vettem — el lehetett volna mondani, hogy de csakis ezekben a részletekben, feltétlenül hasonlít az én egykori elítéltemhez.

Mr. Gracideu szelid, érejkének fölévelendése csak idegenlenség változást jelentett, mely maris ószólni kezdett. Szemem, melyek szerettelet csügtek Eunice-n, most bagydatlan néztek magok elé: feje a gyönyörű elegáns sájjával hanyatlott vissza a falnak.

— Ez az élvezet tulságos is volt nekem, mondá. — Hagyjának egy darabig pihennem, hadt szokjam hozzá.

Eunice homlokán csókoltá — s együtt mentünk ki a szobából.

XL. FEJEZET.

A megtört szív.

A mint a folyószó kilejtünk, észrevettem, hogy a leány tetovazik. Jól megnezte a lepcsőt, mielőtt letélt volna rajta. Az a gondolatom támadt, hogy kell valakinek a házban lennie, a kit minden áron kerülni akar.

Az also benyilóba érve, ismét megállott és sutogva ajánlotta, hogy menjünk le a kertbe. A mint a tornác hátsó részé felé mentünk, láttam, hogy szeme gyönyörűen irányul annak a szobának az ajtajára, a melyben engem Helena fogadott volt. Az én lassú észjárásom végre megértette s együtt ér-

zett vele. Az ő érzékeny természeté visszabordadt attól, hogy összelálokkozzék azzal a nyomorulttal, a ki pusztulást hozott mindarra, a mi az ő ártatlan fiatal életében boldogsággal és reményvel kecségtető vála.

— Nem jönne el velem a kertnek abba a részébe, a melyet legjobban szeretek? kérdé.

Karomat nyujtam neki. Ő szótlanul vezelet el egy közönséges padhoz, melyet eperá árnyékolt. A mint leültünk, változás láttam az arczában — gyöngéd, hájos változás. A leány szíve ebben a pillanatban távol járt éntőlém. A kertnek ehhez a kis zugához bizonyosan hozzátűzött valami, a mit éreztem — nekem nem illt kutatnom.

— Egykor boldog voltam itt, mondá Eunice. — Mikor aztán nemsokára bekövetkezett a szívjátszó ideje, létem csak meg is nézni a vén fát s az alatta levő padot. Hanem az már elmúlt. Szeretek visszaemlékezni azokra az órákra, melyek valánkor kedvesek voltak nekem, s szeretem látni ezt a helyet, mely rajok emlékeztet. Tudja, hogy kire gondolok? Ne féljen attól, hogy megszorított. Sohasem szírok most már.

— Kedves gyermekem, hallottam az ön szomorú történetét, de nem bizon magamban, hogy beszélni tudjak róla.

— Mert sajnál? — Szó ki sem tudja mondani, hogy mennyire! — De nem haragszik Fülöpöt?

— Nem haragszom-e! Szegény gyermek, meg sem merem önnök mondani, hogy mennyire haragszom rá.

— Oh ne, ne mondja ezt. Ha jó akar hozzáam lenni — pedig tudom, hogy akar — ne gondolkozzék rosszul Fülöp felől.

Ha ezembe jut, hogy az első érzés, melyet keresztény létemre bennem kellett, semmi más nem volt, mint esodalkozás, valóságos vadember színvonalára sülvedek le saját becsületemben.

— Valóban azt akarja ezzel mondani, hogy megbocsátott neki? volt hitvány kérdésem.

— Es ő szeliden felelt: — Hogy is tudnék meg nem bocsátani neki? Az az ember, a ki ilyen szerelmek az áldásában részesülhetett s el tudta magától dobni, semmi más nem lehetett, mint eszölés. És ezen az alapon — bár Euniceknek nem vallottam meg — én is megbocsátottam neki.

— Meglepi ez önt? kérdé Eunice. — A szerelm talán hátrá megálázást is ellír. Vagy én talán csak egy szegény gyöngye teremtés vagyok. Nem is tudja ön, hogy milyen vigasztalást volt nekem, megtartani azt a néhány levelet, melyet Fülöptől kaptam. Mikor meghaltam, hogy eimint, megcsókoltam — buszozta — a leveleit. Ugy hiszem, ez volt az az idő, mikor szegény ösztönöt szívem hozzászokott a fájdalomhoz. Érezni kezdtem, hogy maradj még számomra egy vigasz — végre is meg fogok neki bocsátani. ... Miért mondom én önnök mindezeket? Azt kell hinnem, hogy ön megbabonázott. Igazán most látom ön először?

— Kezembe tevé reszkötök kis kezét. Ajkamhoz emeltem és megcsókoltam. Erős kísértésben voltam,

megvallani neki, hogy már kisdét korában sajátáltam és szerettem. Csaknem az ajkamon voltak e szavak:

— Emlékszem önre, mint könnyen kielégíthető gyermekre, a mint azokkal az összetört játékszerekkel mulattot, melyekkel valánkor az én gyermekim játszadoztak.

Ugy hiszem meg is mondtam volna ezt neki, ha bizalm volna magamban, hogy nyugodtan szólhatok. De nem lehetett. Öreg voltam bár és elégsé járatos abban a tudományban, hogy kell szükség esetén áldozatot ölni — nem lehetett.

Eunice, folyvást el akarva magával hitetni, hogy csakugyan idegen vagyok rea nézve és azért folyvást kutatva a bennünket egybefűző rokonszenv tülké, különös kérdést intézett hozzám:

— Mikor fiatal volt, mondá, — tudta-e, hogy mit tesz az szerelmi és szeretőim — és aztán elveszíteni mindent?

Nem sok embernek adott, hogy azt a nőt vegye el, a ki első szerelme volt. Korai fiatalságomat egy szomorú történet sötétítette el, a melyet soha senkivel sem közöltem s erővel elzútom gondolatomból is. Negyven évig felélt életemet énnemek az a része nyugodtan a sirjában — s egy ártatlan kez veletlen érintése föltámasztotta a halottat és ismét szemlőnt szembe állított bennünket egymással. ... Hogy tudtam-e, mit tesz az szerelmi és szeretőim és aztán elveszíteni mindent?

— Nagyonis, gyermekem, nagyonis! — Ez volt mindaz, a mit mondtani tudtam neki. Életem utolsó idejében, visszariadtam attól, hogy arról beszéljek. Mikor először éreztem a csapást, talán magamhoz és ő hozzá is méltóbb feleletet adhattam volna.

Eunice elejtette kezemet s halgatagom, gondolkozva ült mellettem. Talán — isten látja lelkemet: szándéktalanul — megcsaltam várakozását?

— Azt várta talán, hogy elmondom az ön szomorú történetemet, s épen olyan őszintén és hiven, mint ön? kérdém.

— Oh, ne gondolja ezt! Tudom, hogy minő erőfeszítésbe került, csak felelni is a kérdésemre. De azon tündööm, hogy szabad-e kérdeznem valamit. Az a bánat, a melyről most szólt, nemde nem az egyetlen? Más bánata is volt?

— Sok más.

— Van idő, folytató ő, — mikor az embernek lehetetlen a maga nyomorúságára nem gondolnia. Én igazán iparkodom vidám lenni, de a bánat vissza-visszatér.

Megállott s olyan arczczal nézett rám, mely fölémltet árul el.

— Tudja, hogy Szelina kicsoda? folytató. — Az ön barátnóm! Az egyetlen, a kim volt, mig ön ide nem jött.

Kitaláltam, hogy arról a furcsa kedves nőcsokról beszélt, kinek eddig csak azt a csuf vezetéknévet ismertem.

Szelina bizonyosan mondta önnek, hogy beteg voltam, folytató, s hogy most javulás végett falun tartózkodom.

(Folytatása következik.)

APÁTLAN, ANYÁTLAN.

Regény, szabadon franczia után. 49
HARMADIK RÉSZ.
Egyedül a világon.

— Mirel van szó? — Nemde ez it Nicolas Jussieu ur gyára? — Igen... volt!

— Hogyan? — Pierre egész testén remegett, miközben Lajeunesse azt válaszolta: — Jussieu ur meghalt.

— Meghalt! kiadott fel egyszerre a mernök meg a szerese.

— Igen, még pedig borzasztó módon. De hisz önmek ezt tudnia kell.

— Egy szót se hallottam felüle. — Körülbelül egy hónapja Jussieu ur a gépek körül dolgozott; egyszerre egy gépszij megragadta, először a kezét, majd a karját, aztán meg az egész testét, és mire képesek voltak a gépet megállítani, Jussieu ur nem volt egyéb egy véres hústömegnél, melyet képtelenek voltak fölsmerni.

— Szent isten, mily borzasztó szerencsétlenség! kiadott fel Abraham meghatva. — Hát aztán? ... Mi történt a gyárral? kérdezé Saules, a ki czéjűlt egy pillanatra se tévesztette szemét elül.

— Be kellett zárni, miután Jussieu urnak se rokonai, se üzletársai nem voltak Amerikában, a kik az üzletet tovább vezethették volna.

— Ah! ... Hát a munkásokkal mit csináltak? — Ezek elszédültek a szelrozsza minden irányában.

— És nincs iten senki, a ki a munkások közül egynemelyikre vonatkozólag felvilágosításokat adhatna nekem?

— Ha uraságod be akar lépni, bent találja a volt pénztáros, a ki a Franciaországból várt intézkedések megérkezéseig gondnoknak nevezetett el.

Saules nyomban belelépet a házba, mig Abraham és Sylvestre, az egykori jó barátok, újra fölelevenítettek ösmertésüket.

A pénztáros is, valamint volt gazdája, franczia volt.

Pierre egyszerűen megmagyarázta neki látogatásának czéjűlt.

Eugène Gages, az ő volt munkavezetője, elhagyta őt, mert Amerikában többet volt keresetű és Pierre, miután szüksége van rá, felakarja használni Filadelfiában való időzését, hogy visszaszerződesse őt párisi gyárába.

— Eugène Gages, uram, viszonzá a pénztáros, csakugyan nálunk volt egészen Jussieu ur haláláig. — A pénztáros hirtelen felbeszakitotta magát. — Tüvedtem, mondá, mert még csak nyolcz napja haza el a gyárunkat. Saules egész testén remegett. — Talán elküldték őt? kérdezé.

— Oh nem, mert rendkívül értelmes és kifogástalan magaviseletű munkás volt.

— Tehát miért ment el? — Azt mondta, hogy máshova szegődött sokkal előnyösebb föltételekkel.

— De ha jól emlékszem, sokkal tartozott Jussieu urnak. ...

— Igen, a szerződésleti előleggel, azonban távozásá előtt kiegyenlítetté összes tartozásait.

— Tehát voltak segélyfórrásai? — Meglehet, hogy félretett valamit, a mióta nálunk dolgozott. Meglehetősen sokat keresett és igen keveset költött. Pedig az élet itt nagyon drága.

— Ah! ... — Másrészt pedig az ő új munkaadója, a ki minden áron gyárába akarta őt hozni, megadhatta neki a szükséges előleget, hogy innen kiszabadítsa magát.

— Tudja ön ennek a gyárosnak czímét és nevét? — Azonnal megmondom önnek, uram.

A pénztáros fölémlkedett, kézhöz vett több üzleti könyvet, jó ideig lapozgatott bennük és aztán azt mondta:

— Eugène Gages Handerson urhoz, Murier-utca 104. szám, szerződött.

— Köszönöm, uram. De mielőtt újabb tárgyalásokba becsatlakozom volt munkavezetőmmel, nem lenne ön szives nekem öt illetőleg némely felvilágosítást adni?

— Nagyon szivesen.

— Miféle életet él itt? Az utazás, az életmód megváltozása nem vol-e rá rossz hatással? Komoly munkás, pontos ember maradt-e?

— Föltétlenül, uram. Eugène Gages az egész idő alatt, melyet nálunk töltött, egyetlen ismeretségi közfűlt. Ő érkezett elsőnek a gyárhoz és ő tartozott utolsónak. Sohasem beszél és ugy látszott, hogy rendkívül mély bánat ül a lelkén. Hirt jart, hogy elvesztette Franciaországban feleségét, a ki itt adótt és hogy e miatt nem tudta magát vigasztalni. Bánattól és szőlanságtól eltekintve, magaviselete kifogástalan volt.

— Ön nem látta őt, a mióta a gyárat elhagyta? — Nem, uram. Nagyon keveset járok ki és miután engem biztak meg a felzámolás egy részével, itt szoktam dolgozni, késő estig.

Pierre köszönlőt és miután Abrahamnak megmondta Handerson czímét, a kocsi s Murier-utca irányában elhajtott.

Egy tőfőtől-talpig amerikai fogadta őt. — Handerson ur? Kérdezé Pierre. — Az vagyok, oh yes... indeed! Saules ur bocsánatot kért, hogy nem jelentette be magát s elővéve levélárcajút, átadta a névjegyét, majd meg azt az ajánló levelet, melyet Parisban a Jussieu cég számára kapott. — Azonban itt megváltozott a beszéd tárgya: — Nem azt mondta Handersonnak, hogy visszaszerződesse czéjűlt keres egy munkást, a ki az amerikaiakra nézve talán nagyon becses volt, hanem csupán látni kívánta őt, miután az alatt az idő

És az ifjúság nemelté skraják tenni. Evészakdók...

Az ifjúság előtt a mérsékelt ellenzék párt helyisége...

Hosszantartó városi eljenzés zongott végig a téren...

Beöthy Akos azon kezdte, hogy megköszönte az egyetemi ifjúság részéről jött a szép megjelölést...

Beöthy Akos azon kezdte, hogy megköszönte az egyetemi ifjúság részéről jött a szép megjelölést...

Remélt, hogy akkor az a tét, mely alatt most áll, az ellenzék leír, akkor diadalmas bízni tehető lesz.

Viharos eljenzés, kalapellenés, kendők lobogtatása...

Kaas Ivr a következőket mondta: Tiszelt polgártársak!

Március 15-ike a szarnokok bukásának napja és évfordulója...

Mi azért küzdünk, hogy a teljes szabadságot vissza- szerzzék az népnek azon egyes emberekét, kik azt a nemzetül el akarják szökölteni.

Kérem önöket, hogy a lelkességet ne legyen önökben szalmaláng, hanem legyen oly kitartó tűz, a minő volt atyáik küzdelme...

Hosszantartó lelkes eljenzés haragzott fel Kaas Ivr szavai után.

A múzeum előtt Mikor Beöthy Akos a beszédét elvégezte, a tüntelők egy része a múzeum elé vonult...

Sokáig tartott még a tomboló lelkesedés, mikor Polónyi a beszédét elvégezte.

Paris, márc. 15. Honfitársak! A Parisban élő magyarok március 15-ikét levelezték ünnepül.

Mikor a 12 pontot felolvasták, az egyetemi dalok még a Talpra magyars-t énekelte el.

A függetlenségi kör előtt A függetlenségi kör előtt...

Az ünnepi zászlót, melyet ma kibontunk a multak emlékére...

Leiszoltott dícsőségünk varázslával lennünkben, a jelen fájdalomával szivünkben...

Leiszoltott dícsőségünk varázslával lennünkben, a jelen fájdalomával szivünkben...

Leiszoltott dícsőségünk varázslával lennünkben, a jelen fájdalomával szivünkben...

Polónyi Géza megnyilatkozása beszéde a következőképen hangzik:

Tiszelt egyetemi polgárok! Tiszelt polgártársak! A függetlenségi és 48-as párt megjelölésű fogadók szívből fakadó színtet köszön-temet a nekünk osztályrésztől juttott idekemelen magasztos és hazafias megjelölésért.

Tiszelt egyetemi polgárok! Tiszelt polgártársak! A függetlenségi és 48-as párt megjelölésű fogadók szívből fakadó színtet köszön-temet a nekünk osztályrésztől juttott idekemelen magasztos és hazafias megjelölésért.

Az egyetemi ifjúság a mai ünnep alkalmából a következő táviratot küldte Turinban élő nagy hazánkfiának:

A VI ker. kereskedelmi iskola ifjúsága a következő táviratot intézte Kossuth Lajoshoz: Nemzetünk legnagyobb ünnepén üdvözlünk szent agy, szabadságharcunk legbuzgóbb bajnokait.

Az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt d. u. 2 órakor Székessy első emeleti dírtombán lakomával ünnepelte március 15-dikét.

Az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt d. u. 2 órakor Székessy első emeleti dírtombán lakomával ünnepelte március 15-dikét.

Paris, márc. 15. Honfitársak! A Parisban élő magyarok március 15-ikét levelezték ünnepül.

A szónok leszallt az emelvényről s a tömeg, még utáiban is sokáig eljenzése a függetlenségi képviselőket és a párisi magyarsokat, a Károlyi-körtönt át megindult.

A hatalmas eljenzés még sokáig zongott a függetlenségi kör előtt...

A hatalmas eljenzés még sokáig zongott a függetlenségi kör előtt...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

Mikor a metet a vén Duna mellé ért, mikor túl a széles folyamot feljött a zölderdős, sárgalau királyi palota...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

(Elénk helyisége.) Emelem poharamat Magyarországi függetlenségére...

hogy kívánja a cenzus leszállítását. Ha ez megtörténik, több ezer, sőt millió magyar ember kap rá jogot...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

Mihályi Ernő az egyetemi dalos kör élökke nagy hatást...

